

Genève-konventionerne, krævede. Israel havde således overladt administrationen i de besatte områder til de hidtidige embedsmænd og folkerepræsentanter, ligesom man tillod kontakt mellem arabere i de besatte områder og arabere i de omkringliggende lande. Endvidere forsøgte man at lette vilkårene for befolkningen i disse områder, bl. a. ved en forbedring af landbrug og undervisning. Af sikkerhedshensyn havde det for et år siden været nødvendigt at sætte ca. 700 personer fra vestbredden og Gaza-området i præventiv arrest. En genoptagelse af undersøgelsen af deres forhold havde imidlertid medført løsladelse af næsten 300 af disse personer.

III. Resolutionen.

Mali og Mauritien fremlagde et resolutionsforslag, som udtrykte påskønnelse af det særlige undersøgelsesudvalgs arbejde og appellerede til Israel om uopholdeligt at ophøre med: anneksion af erobrede arabiske områder, oprettelse af israelske kolonier på disse områder og overflytning af israelske kolonialister til de besatte områder, ødelæggelse og nedrivning af huse og landsbyer og konfiskation og ekspropriation af ejendom, evakuering, forflyttelse og deportation af befolkningen fra de besatte arabiske områder, nægtelse af flytningenes ret til at vende tilbage til deres hjem, samt tortur og kollektiv afstraffelse. Endvidere appelleredes til Israel om at overholde dets forpligtelser i henhold til Genève-konventionen af 1949 om beskyttelse af civile i krigstid, ligesom Israel indtrængende anmodes om at modtage det særlige undersøgelses-

sesudvalg og samarbejde med dette. Det særlige undersøgelsesudvalg opfordredes til at fortsætte sit arbejde og tage kontakt med Røde Kors med henblik på at sikre befolkningens menneskerettigheder i de besatte områder. Endelig bestemte resolutionsforslaget, at behandlingen af udvalgets rapport skulle sættes på dagsordenen for 27. samling.

Resolutionen blev vedtaget i specialudvalget den 16. december 1971 med 48 stemmer for (arabiske og østeuropæiske lande, Cuba, Cypern, Grækenland, Spanien, Tyrkiet samt visse afro-asiatiske lande), 16 imod (Belgien, Canada, Israel, Luxembourg, USA, 8 latinamerikanske lande og 3 afrikanske lande), medens 42 lande afstod (øvrige vestlige lande, herunder de nordiske samt latinamerikanske og afro-asiatiske lande).

Forud for afstemningen afgav USA en stemmeforklaring, hvori bl. a. anførtes, at hverken debatten om dette dagsordenspunkt eller det fremlagte resolutionsforslag var befordrende for en løsning på problemet. Man anbefalede derfor som sidste år parterne at benytte sig af adgangen i 3. og 4. Genève-konvention til at udpege en beskyttelsesmagt i form af et neutralt land eller en organisation som f. eks. Røde Kors.

I plenarforsamlingen blev resolutionsforslaget vedtaget den 20. december 1971 med 53 stemmer for, 20 imod, medens 46 lande afstod. Belgien og Luxembourg afstod i plenarforsamlingen. Til gengæld stemte flere afrikanske og latinamerikanske lande, der ikke havde været tilstede under afstemningen i udvalget, imod. Iøvrigt var stemmemønsteret det samme som i udvalget. (Res. 2851 (XXVI)).

IX. 2. udvalg: Økonomiske og finansielle spørgsmål.

2. udvalg valgte B. Brito (Brasilien) til næstformand og S. Osman (Sudan) til rapportør.

Plenarforsamlingen tildelte udvalget følgende dagsordenspunkter:

12. Beretning fra Det økonomiske og sociale Råd (ECOSOC).

41. FN's konference om handel og udvikling (UNCTAD).

42. FN's organisation for industriel udvikling (UNIDO).

43. FN's institut for uddannelse og forskning (UNITAR).